

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 490/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného JUDr. Lukášom Polákom, advokátom, Hlavná 137, Prešov, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Tpo 10/2022-178 z 23. marca 2022 a návrhu Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. Kv 50/20/7700-99 z 10. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 9 ods. 4 a čl. 14 ods. 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a základných práv podľa čl. 6 a čl. 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tpo 10/2022-178 z 23. marca 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a návrhom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kv 50/20/7700-99 z 10. marca 2022 (ďalej len „návrh krajskej prokuratúry“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Žiada priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením vyšetrovateľky Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru Východ (ďalej len „vyšetrovateľka“) ČVS: PPZ-269/NKA-VY2-2020 z 30. novembra 2020 bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie pre dokonaný zločin

nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 a 4 písm. a) a ods. 5 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 125 ods. 1 a § 138 písm. b) a i) tohto zákona a pre dokonaný obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) a b), ods. 3 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v predmetnom uznesení.

3. Uznesením vyšetrovatelky ČVS: PPZ-269/NKA-VY2-2020 z 13. septembra 2021 bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 a 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 13 ods. 1 a § 138 písm. b) tohto zákona a pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 13 ods. 1 a § 138 písm. b) tohto zákona.

4. Sťažovateľ bol 13. septembra 2021 podľa § 86 Trestného poriadku zadržaný a uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33 Tp 80/2021 zo 16. septembra 2021 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

5. Návrhom krajskej prokuratúry doručeným okresnému súdu 11. marca 2022 bolo požiadané o predĺženie lehoty väzby sťažovateľa v prípravnom konaní o ďalších 7 mesiacov. Uznesením okresného súdu bola táto lehota predĺžená v súlade s predmetným návrhom. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, prvá námietka sa týka porušenia zásady prezumpcie neviny. Predmetná zásada mala byť porušená jedným výrokom použitým v návrhu krajskej prokuratúry a dvomi výrokmi krajského súdu použitými v napadnutom uznesení.

7. Pokiaľ ide o výrok produkovaný v návrhu krajskej prokuratúry, sťažovateľ poukazuje, že krajská prokuratúra v predmetnom návrhu uviedla: *„Pokiaľ ide o dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., dôvodnú obavu, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti (ktorej sa venoval dlhodobo) odôvodňuje najmä samotná povaha a závažnosť stíhaného skutku...“*. Týmto konštatovaním podľa názoru sťažovateľa krajská prokuratúra poukazuje na to, že sťažovateľ je dlhodobým páchatelom trestnej činnosti, a to bez existencie právoplatného rozsudku, ktorým by bola vyslovená jeho vina.

8. V rozpore so zásadou prezumpcie neviny je podľa sťažovateľovej mienky aj nasledovný výrok krajského súdu (ďalej aj „prvý výrok krajského súdu“): *„Vzhľadom na rozsah trestnej činnosti je zrejmé, že príjmy z tejto boli časťou jeho príjmu.“* Sťažovateľ tvrdí, že tento výrok krajský súd nekriticky prevzal od okresného súdu. Rovnako ako v prvom prípade ani tento výrok nevyjadruje stav podozrenia, ale trestnú činnosť sťažovateľa prezentuje s istotou.

9. Naostatok v rozpore so zásadou prezumpcie neviny má byť aj časť napadnutého uznesenia, podľa ktorej *„v prípade prepustenia obvineného na slobodu by mohol pokračovať v ďalšom zabezpečovaní peňažných prostriedkov aj takýmto nelegálnym spôsobom“* (ďalej aj „druhý výrok

krajského súdu“). Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že krajský súd týmto výrokom prejavil bezvýhradný a opäť aj s istotou znejúci názor, že sťažovateľ si zabezpečoval peňažné prostriedky nelegálnym spôsobom.

10. Ďalšia sťažnostná argumentácia sa upína na nesplnenie kumulatívnych podmienok predĺženia väzby sťažovateľa, ktorými sú (i) nemožnosť skončenia trestného stíhania pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov a (ii) hrozba, že prepustením sťažovateľa na slobodu dôjde k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného konania (§ 76 ods. 3 Trestného poriadku). Sťažovateľ poukazuje, že prieskumy v znaleckom dokazovaní nemôžu ísť na jeho ťarchu. Ďalej mu nie je zrejímý dôvod, pre ktorý by sa vykonanie a vyhodnotenie ďalšej dôkaznej matérie nemohlo uskutočniť pri jeho stíhaní na slobode. Sťažovateľ tvrdí, že poukaz krajského súdu na to, že je potrebné zabezpečiť a vyhodnotiť výsledky právnej pomoci z viacerých štátov Európskej únie, mu nemôže byť dávaný na vrub ako okolnosť legitimizujúca predĺženie väzobnej lehoty. Súhrnne k uvedenej argumentácii sťažovateľ prezentuje názor o tom, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v mnohých aspektoch formálne a vágne. K hrozbe, že prepustením sťažovateľa na slobodu dôjde k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného konania, sa všeobecné súdy podľa názoru sťažovateľa vôbec nevyjadrili. Napokon sťažovateľ tvrdí, že materiálne podmienky väzby s pokračujúcim väzobným stíhaním stagnujú. K tejto sťažnostnej námietke sťažovateľ uzatvára: „*Vzhľadom na absenciu splnenia základných podmienok uvedených v § 76 ods. 3 Tr. por. je namieste preferovať ochranu osobnej slobody sťažovateľa nad záujmom štátu na ničím nerušenom priebehu trestného stíhania.*“

11. Tretia sťažnostná námietka súvisí s nenahradením väzby sťažovateľa alternatívnym opatrením miernejšieho charakteru. Sťažovateľ vyčíta všeobecným súdom, že vo veci nahradenia jeho väzby dohľadom probačného a mediálneho úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nerozhodli výrokom a k tejto alternatíve sa vyjadrili iba v odôvodnení rozhodnutia.

12. Ďalšou skutočnosťou, ktorá má mať za následok porušenie základných práv sťažovateľa, je fakt, že všeobecné súdy v súčasnom štádiu väzobného stíhania za dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku považujú tie isté skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vzatie sťažovateľa do väzby. V predmetnej súvislosti bolo potrebné podľa sťažovateľovho názoru vykonať test proporcionality.

13. Ďalšie argumentačné línie prezentované v ústavnej sťažnosti sa konkretizačne a jednotlivo upínajú na dôvod tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

14. Pokiaľ ide o § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, sťažovateľ uvádza, že predmetný dôvod krajská prokuratúra vymedzila len formálnym spôsobom. Odôvodnenie obavy z úteku čakaním na výsledky medzinárodnej spolupráce a na znalecké posudky a poukazom na závažnosť, rozsiahlosť a obťažnosť veci nie je podľa názoru sťažovateľa ústavne konformné. Hrozba vysokého trestu je podľa sťažovateľovho názoru odôvodnená nedostatočne, bez prihliadnutia na okolnosti konkrétnej veci. Sťažovateľ poukazuje na okolnosti, ktoré obavu z plnenia väzobného dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vylučujú. Konkrétne upriamuje pozornosť na svoje rodinné, sociálne a ekonomické väzby, mieru celkovej usporiadanosti životných pomerov, rozsah miestne založených citových vzťahov. Ďalej sťažovateľ podotýka, že ako občan

Slovenskej republiky nedisponuje cestovným pasom, na území Slovenskej republiky vlastní viacero nehnuteľností, ktoré je potrebné spravovať, prenajíma dva byty v katastrálnom území mesta Prešov, pri vyšetrovaní je maximálne súčinný, nevyvoláva prietahy, snaží sa prispôbovať termínom procesných úkonov, na ktorých aktívne participuje. Komunikácia s osobami v zahraničí, v dôsledku ktorej môže mať sťažovateľ v zahraničí vybudované také zázemie a kontakty, ktoré by mu umožňovali skrývať sa alebo ujst', je len hypotetická.

15. Preventívna väzba podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa podľa názoru sťažovateľa opiera stále o tie isté dôvody, ktoré sú navyše v rovine domnienok. Sťažovateľ dôvodí, že počas pretrvávajúceho väzobného stíhania neboli generované nové a pre predmetný dôvod väzby relevantné okolnosti. Dôvod tzv. preventívnej väzby sa v tomto štádiu konania podľa názoru sťažovateľa odôvodňuje predovšetkým charakterom trestného činu, dobou jeho predpokladaného páchania, osobou obvineného a obavou z ďalšieho zabezpečovania peňažných prostriedkov trestnou činnosťou, čo podľa názoru sťažovateľa na väzobné stíhanie nepostačuje. Opierať dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku o amnestované odsúdenie je podľa názoru sťažovateľa neprípustné. Tvrdenie dôvodu tzv. preventívnej väzby obsahom textov súborov zo zaisteného počítača sťažovateľa a jedným telefonátom medzi sťažovateľom a kupcom podľa sťažovateľa neobstojí, pretože irelevantnosť uvedených argumentov vysvetlil. Ďalej sťažovateľ poukazuje na novelizáciu zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá vylučuje možnosť pokračovania v trestnej činnosti.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K námietke porušenia zásady prezumpcie neviny:

17. Pokiaľ ide o námietku porušenia zásady prezumpcie neviny návrhom krajskej prokuratúry, ústavný súd podotýka, že sťažovateľ mal možnosť túto skutočnosť účinne uplatniť v sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu okresného súdu. V nadväznosti na uvedené je potom pre ústavný súd relevantné, že sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Z tohto dôvodu neostalo ústavnému súdu nič iné, len sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojitosti s § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona ako neprípustnú. K návrhu krajskej prokuratúry ústavný súd ďalej len *obiter dictum* podotýka, že podanie návrhu prokurátora na predĺženie väzobnej lehoty samo osebe nemôže mať dopad na právnu pozíciu sťažovateľa. Tento nadobúda

len v spojení s rozhodnutím väzobného súdu o ňom. V tomto prípade preto nemožno uvažovať o zásahu do subjektívno-právnej pozície sťažovateľa.

18. K prvému výroku krajského súdu ústavný súd v súlade s podanou ústavnou sťažnosťou poznamenáva, že ide o rekapituláciu výroku okresného súdu. V predmetnom aspekte nejde o vlastný názor krajského súdu. Ani v tomto prípade teda neexistovala prekážka, ktorá by sťažovateľovi bránila túto okolnosť uplatniť v sťažnosti, ktorou sa bránil voči uzneseniu okresného súdu. V tomto prípade teda sťažovateľ tiež nevyužil právny prostriedok, ktorý mu Trestný poriadok priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd. Aj v tejto časti teda ústavný súd musel pristúpiť k odmietnutiu ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona.

19. Pokiaľ ide o druhý výrok krajského súdu, ústavný súd je názoru, že krajský súd prezentuje ponajprv názor o trestnej činnosti, pre ktorú bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie. Tomuto úsudku nemožno nič vytknúť, pretože obvinenie sa vždy vznáša z dôvodu podozrenia zo spáchania trestnej činnosti. V tomto kontexte ústavný súd poníma aj ďalšiu časť predmetného vyjadrenia o tom, že zo stíhanej činnosti plynuli sťažovateľovi príjmy. Ústavnému súdu z takto sformovanej konštrukcie nevyplýva presvedčenie krajského súdu o tom, že predmetnú trestnú činnosť spáchal práve sťažovateľ. Inak povedané, v sťažovateľovej veci krajský súd síce ponúka názor o trestnej činnosti, ale z kontextu vyjadrenia nevyhnutne nevyplýva spojenie trestnej činnosti so sťažovateľom. Z tohto dôvodu ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K námietke nesplnenia kumulatívnych podmienok predĺženia väzby sťažovateľa:

20. Ďalšia argumentácia sťažovateľa sa upína na nesplnenie kumulatívnych podmienok predĺženia lehoty väzby vyplývajúcich z § 76 ods. 3 Trestného poriadku. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že krajský súd sa predmetným argumentom nezaoberal. Uvedené tvrdenie však nezodpovedá objektívnej realite. Krajský súd sa s predmetnou otázkou v napadnutom uznesení vysporiadal, keď akcentoval účel trestného konania. Uvedený aspekt sťažovateľ v sťažnostných argumentačných líniách opomína. Ústavnému súdu sa javí, že sťažovateľ v tomto smere vychádza z predpokladu, že splnenie kumulatívnej podmienky v zmysle § 76 ods. 3 Trestného poriadku musí byť v každom prípade subjektívizované vo vzťahu k obvinenému, t. j. že v správaní a obštrukciách obvineného počas prebiehajúceho konania musí spočívať riziko zmarenia účelu trestného konania. Dikcia Trestného poriadku však takémuto ponímaniu neposkytuje normatívnu oporu, pretože kategóriu účelu trestného konania berie do úvahy ako hodnotu, ktorá je chápaná nielen subjektívne, ale aj objektívne. Z tohto dôvodu ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. V ďalšej sťažnostnej argumentácii sťažovateľ izolovane poukazuje na krajským súdom akcentované jednotlivé aspekty obťažnosti predmetnej trestnej veci. Sťažovateľovej pozornosti však uniká, že predmetná obťažnosť môže byť daná aj spoločným pôsobením čiastkových procesných črt trestného konania, ktoré by pri individuálnom (selektívnom) hodnotení pre záver o obťažnosti nepostačovali. Z tohto dôvodu ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.3. K námietke nedostatku výroku vo veci nahradenia väzby sťažovateľa alternatívnym opatrením miernejšieho charakteru:

22. Sťažnostnú námietku, podľa ktorej v napadnutom uznesení absentuje výrok o možnosti nahradenia väzby alternatívnym opatrením, vyhodnotil ústavný súd ako nedôvodnú. Ústavný súd dáva na tomto mieste sťažovateľovi do pozornosti, že krajský súd rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, teda jeho povinnosťou bolo rozhodnúť o sťažnosti podľa Trestného poriadku. Ak krajský súd vo veci ustálil, že podanú sťažnosť je potrebné zamietnuť, nebolo jeho povinnosťou rozhodovať vo veci nahradenia sťažovateľovej veci. Z tohto dôvodu ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Pokiaľ ide o sťažovateľovu kritiku, že o možnosti surogácie väzby nerozhodol ani okresný súd, z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že sťažovateľ uvedený aspekt podrobil kritike v sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu okresného súdu. V nadväznosti na uvedené je potom pre ústavný súd opätovne relevantné, že sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Z tohto dôvodu neostalo ústavného súdu nič iné, len ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona ako neprípustnú.

IV.4. K väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

24. K námietke totožnosti dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v súčasnom štádiu trestného konania a pri vzatí do väzby ústavný súd poukazuje na argumentáciu krajského súdu uvedenú v napadnutom uznesení. Krajský súd sťažovateľovi na prelome strany 19 a 20 napadnutého uznesenia výstižne vysvetlil, že dôvody väzby ktorejkoľvek osoby sú spravidla úzko späté s osobou páchatel'a a charakterom trestnej činnosti, čo do istej miery určuje aj ich stálosť. Následne krajský súd konkrétno-často reflektoval na relatívnu stálosť dôvodu tzv. preventívnej väzby a konkrétne poukázal na zabezpečenú dôkaznú materiu, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ sa mal činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, venovať dlhodobo a vo veľkom meradle. Svoje závery krajský súd oprel aj o odkaz na relevantnú rozhodovaciu prax ústavného súdu a dôkaznú náročnosť sťažovateľovej veci. Na týchto argumentačných líniách nevzhladol ústavný súd žiaden aspekt, ktorý by mohol byť hodnotený ako ústavno-právne neudržateľný. Z tohto dôvodu ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

25. K námietke súvisiacej s prítomnosťou dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou praxou podotýka, že zmyslom tzv. preventívnej väzby je zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaný, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Ústavný súd v tejto súvislosti s prihliadnutím na štádium, v ktorom sa predmetná trestná vec aktuálne nachádza (prípravné konanie), pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 627/2016).

26. V systematickej nadväznosti ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne vysvetlil, že obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti má vyplývať z viacerých faktov, konkrétne predovšetkým z jej dlhodobého charakteru, čo bolo potvrdené informačno-technickými prostriedkami, finančnej lukratívnosti, spôsobu a obsahu komunikácie so zahraničím. Tzv. predstihová väzba sťažovateľa je podľa mienky ústavného súdu zo zdokumentovaných a krajským súdom popísaných dôkazov zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom. Z tohto dôvodu ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

IV.5. K väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku:

27. Pokiaľ ide o námietku tzv. útekovej väzby, ústavný súd uznáva, že v prospech naplnenia tohto dôvodu väzby svedčí prevažne hrozba vysokým trestom, čo samo osebe neobstojí. Neušlo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ uvádza množstvo dôvodov, ktoré svedčia v neprospech existencie tohto dôvodu väzby, konkrétne existenciu rodinných, sociálnych a ekonomických väzieb, mieru celkovej usporiadanosti životných pomerov a rozsah miestne založených citových vzťahov. Ďalej sťažovateľ podotýka, že ako občan Slovenskej republiky nedisponuje cestovným pasom, na území Slovenskej republiky vlastní viacero nehnuteľností, ktoré je potrebné spravovať, prenajíma dva byty v katastrálnom území mesta Prešov, pri vyšetrovaní je súčinný, nevyvoláva prietahy, snaží sa prispôbovať termínom procesných úkonov, na ktorých aktívne participuje. Komunikácia s osobami v zahraničí, v dôsledku ktorej môže mať sťažovateľ v zahraničí vybudované také zázemie a kontakty, ktoré by mu umožňovali skrývať sa alebo ujsť, je len hypotetická. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že v prípade potenciálneho útoku by sťažovateľ ušiel do niektorého z členských štátov Európskej únie, prípadne do krajiny, s ktorou má Slovenská republika uzavretú dohodu o vydávaní. To skutočne podľa názoru ústavného súdu nesvedčí v prospech dôvodu tzv. útekovej väzby. Ústavný súd dodáva, že v rámci krajín Európskej únie je podstatne jednoduchšie dosiahnuť vydanie občana na trestné stíhanie procesnými inštitútmi európskeho práva (európsky zatýkací rozkaz). To obdobne platí aj vo vzťahu ku krajinám, s ktorými má Slovenská republika uzavretú dohodu o vydávaní občanov na trestné stíhanie (m. m. napr. III. ÚS 523/2021).

28. Ústavný súd teda uzatvára, že vo vzťahu k dôvodom tzv. útekovej väzby je napadnuté uznesenie odôvodnené nedostatočne. Námietka sťažovateľa týkajúca sa tzv. útekovej väzby je teda sama osebe dôvodná, avšak nemá vplyv na ústavnosť obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa väzbou, pretože ústavne udržateľná je samotná preventívna väzba (m. m. porovnaj III. ÚS 675/2021).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2022

Peter Straka
predseda senátu